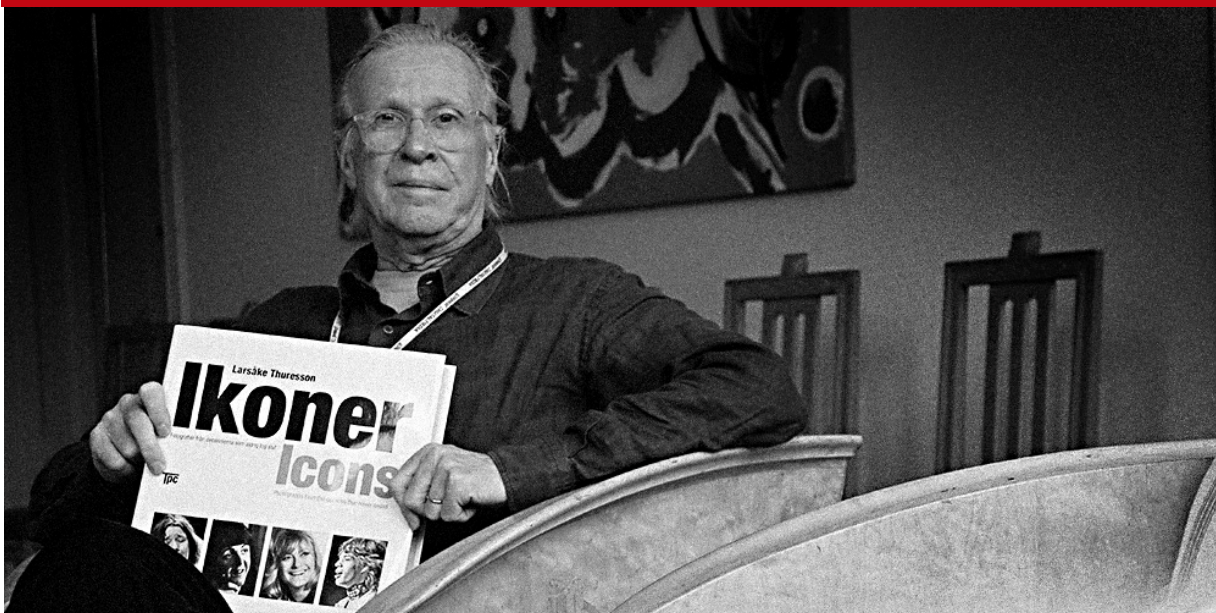

Larsåke Thuresson har hängt med många celebriteter. Foto: Yasmine Winberg.

Reklamfotografen har fotat all världens rockstjärnor

HELGINTERVJUN

Bob Dylan, The Who och The Beatles. Många skulle ha gått över lik för en konsertbiljett. Men Larsåke Thuresson, som senare blev reklamfotograf, kom närmare än så när han ägnade 60- och 70-talen till att plåta världsstjärnor.

"Du måste köpa en skanner, pappa", sa döttrarna **Maria** och **Lovisa** till **Larsåke Thuresson** som till slut gjorde slag i saken och köpte sig en sådan.

Några år och 65 000 digitaliserade bilder senare har han gett ut boken "Ikoner Icons" på eget förlag. Boken är full av material som vittnar om en svunnen tid och unga förmågor i form av bland andra **Janis Joplin**, **Tom Jones**, **Frank Zappa**, **Jimi Hendrix**, **Ted Gärdestad** och **Cher**.

Boken växte fram efter lite råd och skjuts från reklamlegendaren **Lars Hall**, grundaren till den framgångsrika reklambyrå Hall & Cederkvist. "Det här är en bildskatt", konstaterade Hall,

liksom kulturjournalisten **Jan Gradvall**, när de nästan 50 år efter att bilderna togs fick syn på materialet.

Numer har Larsåke Thuresson slutat fotografera. Men intresset började tidigt.

– Jag fascinerades redan som liten av mina föräldrars fotoalbum där det fanns dokumenterat hur de betedde sig när de var unga, säger Larsåke Thuresson.

Vid tolv års ålder köpte han sin första kamera. Framkalla gjorde han i badrummet genom att göra om badkaret till ett mörkerrum.

– När man sen fick prya på sitt drömjobb i skolan så valde jag Motala Tidning, som jag fick stanna på efter praktiken för att fotografera på helgerna.

Sedan lockade Stockholm, där Larsåke Thuresson hamnade på bildbyrån Text och Bild, gjorde lumpen och började så småningom frilansa som artistfotograf, eftersom musiken vid sidan av fotograferingen var hans andra stora intresse.

Nu, nästan ett halvt sekel år senare och med boken som tidskapsel, kan han dra historier om alla. Men han kan inte välja ut någon favorit bland de 600 fotografier som har plockats ut.

– Nej. Jag har fotat 200 svenska artister och 100 internationella. Det finns storys bakom varje bild. Och vissa av artisterna kanske du som är ganska ung inte känner till.

Han har rätt – det gör jag inte. Men oavsett vem som fotograferats, slås jag av att det känns som om han kommit väldigt nära dem.

Hur var det att närma sig dem?

– Normalt, precis som om man varit kompisar med dem i hela sitt liv.

Umgicks du med några av dem privat?

– Tomas Ledin pratade jag med i telefon häromdagen. Vi känner varandra privat.

Larsåke Thuresson säger att det var en annan tid då. Artister var inte lika strålkastarskygga – och det var enkelt att komma dem nära inpå.

– På den tiden tyckte de att det var kul att det fanns någon som ville fotografera dem. Det gav dem bra pr.

Fick du någon wow-känsla när du hängde med de här människorna?

– Nej.

Aldrig?

– Nej.

Hade du ingen egen idol?

– Nej, men jag träffade ju så många hela tiden. Alla var väldigt trevliga och tillmötesgående. Det var aldrig någon som sa: Du får inte ta några bilder – stopp här.

Hur var konkurrensen bland fotograferna på den här tiden?

– Det var egentligen ingen som fotograferade och följde artister på samma sätt som jag gjorde.

Hur mycket droger var det som flödade bland artisterna?

– Nej, det såg jag inte alls.

Hur ser du tillbaka på den tiden i dag?

– Det är mycket minnen som väcks vid liv och roligheter som utspelade sig då. Det var så oskyldigt, alla artister var som en stor familj.

Han berättar om när han fotade **Bob Dylan** under ett Sverigebesök 1966 och lyckades fånga ett leende som sedan kom att bli en sällsynt företeelse för artisten. Det var i ett baksäte där chauffören var **Lasse Berghagen** – i en Mercedes som de hade fått låna av **Lill-Babs**.

I början på oktober var Bob Dylan på Sverigebesök igen. Men den här gången fick publiken inte ens fotografera med sina mobilkameror.

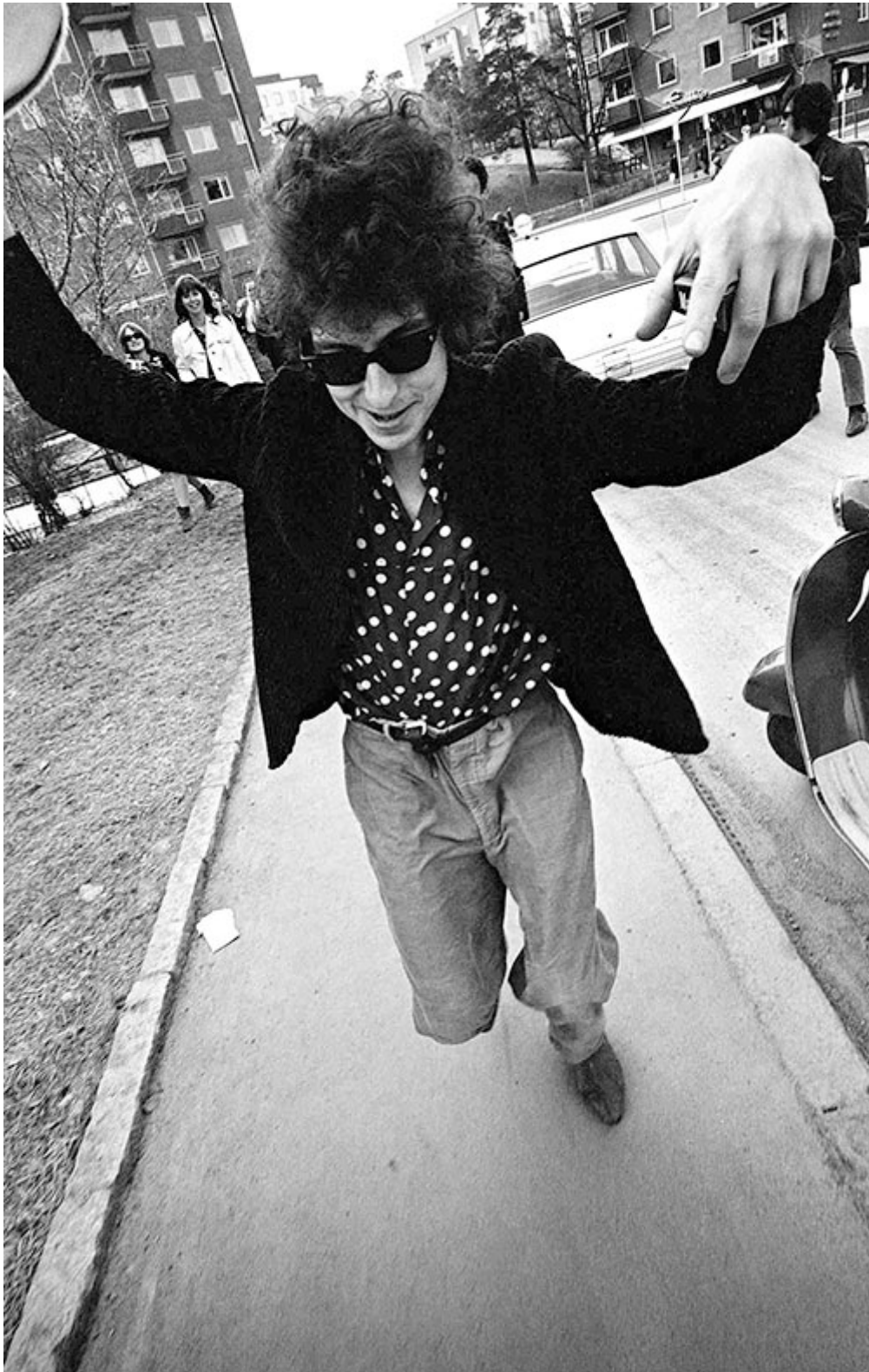
– Innan konserten skedde ett roligt sammanträffande. Jag hade kontakt med en kille som berättade att hans svärmor var **Annette Kullenberg** (journalist reds.anm.) och att hon i jobbet hade hängt med Bob Dylan under hans Sverigebesök 1966. Han skickade över en bild från samma presskonferens som jag hade varit på då. På den syntes Bob Dylan, Anette Kullenberg och jag. Ankdammen är inte så stor och det blev plötsligt en rolig koppling till Bob Dylan. För några veckor sedan skickade jag över bilden och en signerad bok när han var här.

Vad gav han för respons på det?

– Han är inte så talför. Han skrattar bestämt inte. Det slutade han ju med på mitt foto 1966.

På en annan bild av artisten flyger han mot kameran med ett ciggpaket i högsta hugg.

– Det var en presskonferens ute i Solna av någon lustig anledning. Det här var när presskonferensen var slut. Han sprang emot mig.

Vad var den största utmaningen med att få bra bilder?

– Att hitta vinklar och motiv. Motiven kommer som en snigel och försvinner som en blix. Det gäller att vara påpasslig. När Bob Dylan sprang mot mig hade jag optiken att fånga in honom. Och jag var blixtsnabb – hann fånga motivet.

Under ett annat fotoupdrag skulle han följa med **Cher** och **Sonnypå** en shoppingrunda i Stockholm.

– Jag och Sonny tog bilder på oss i en spegel på Svenskt Tenn och Cher provade päls och köpte en för 37 500 kronor. Sonny köpte en kavaj.

Det ser inte alls ut som om folk är brydda – var det inga fans som kom fram?

– Nej, de var inte så kända. Folk visste knappt vem Cher var. Helt plötsligt går Cher ut på gatan

– men folk såg en snygg tjej som pratade engelska. Du vet, det fanns ju bara en tv-kanal och P1. Det var tider, det.

Så småningom gled Larsåke Thuresson in på reklamfotografi. Reklamlegendaren **Hans Christer Ericson** tyckte att han borde fotografera reklam så som han hade fotograferat artister – med dokumentärkaraktär.

Sagt och gjort. Han fotograferade kampanjer för Arbmans annonsbyrå, Falk & Pihl och Anderson & Lembke. Larsåke Thuresson står bland annat bakom bilder för Systembolagets "Spola kröken".

Vilken era var roligast – artist- kontra reklamfotografi?

– Det är två olika typer av fotograferingar. Inom reklam ska du hitta någon som ser lite speciell ut – det här är dokumentärt. Det ena är lättare, men svårare på ett annat sätt. Du ska hitta en speciell person, anskaffa kläder och sätta ett speciellt ljus på personen så att det ser intressant ut.

– När jag fotograferade artister gällde det också att kunna se motivet snabbt – det är inte alla som gör det. Du har bara 36 bilder på rullen och sen måste du spola tillbaka filmen. När jag höll på med reklam tog man motivet till en studio med regi: Håll glaset så eller så, flytta upp, vrid dig till vänster, skratta inte så mycket. Det var på olika sätt.

Saknade du inte artisteran?

– Jo, men allt har sin gång. Jag höll på med det i 15 år. Sen var det en ny värld som öppnade sig med reklamen. Plus att jag började filma och göra andra bitar.

I dag håller Larsåke Thuresson varken på med reklam- eller artistfotografi. Däremot tar han en del producentuppdrag då och då.

Det tog 50 år innan boken kom, och visst har Larsåke Thuresson förstått att han suttit på en bildskatt. Men det har kommit andra saker i vägen tidigare.

Trots att han de senaste åren har skannat sig igenom 65 000 bilder och väckt många gamla minnen till liv, finns det en sak han nämner i samband med att vi pratar om hans vecka med The Who.

– Jag är lite förgrymmad över att jag inte knäppte fler bilder än vad jag gjorde.

Av Yasmine Winberg

Fotnot: Bilderna i brödtexten är tagna av Larsåke Thuresson.